

המלכוד

ע. כהן

בסיפור שנשא את הכותרת "תרומת דם" (גליון מס' 39 עמוד 41) ציינתי שבמסגרת אותה פרשייה נחשפו פיגועים רבים. כן הוספתי ואמרתי שעל חלקם יסופר בהמשך. עתה הגיע הזמן לספר על פענוח אחד ממסיונות הפיגוע שביצעה החוליה.

החקירה נמשכה כשבועיים ובמהלכה נוצר קשר חם עם הצעיר מבין שני העצורים. מסתבר, שדווקא הבחור הצעיר היה הדמות הדומיננטית בפרשייה. הוא זה שיצא לירדן ומשם לביירות ולדמשק, שם עבר סידרת אימונים וקיבל הנחיות לרבות, כיצד להתנהג בחקירה.

נראה שהנחיות, אלו לא החזיקו מעמד. נהגתי להגיע לחברון בשעות הבוקר המוקדמות לזמן את הנוחקר מתאו בכלא למשרדי, שם הוא תושאל על כוס קפה. בהמשך אף ביקש סיגריות מסוג "ברדווי". למחרת היום הגעתי לחקירה, כשאני מצוייד בסיגריות "ברדווי"

וב"כנפה", אותה קניתי ממעדנייה בחברון. זימנתי את הע"צור מידי יום לכוס קפה, סיגריה ו"כנפה" של בוקר, תוך שאנחנו מגלגלים שיחה על אשר עבר עליו ועל אשר ביצע.

הוא סיפר על שבעה-שמונה פיגועים שברצונו בירושלים, כאשר הוא מכין את המטענים ומניח אותם יחד עם שותפיו לחוליה. כזכור, אחד מהם נהרג, כפי שנכתב בסיפור שפורסם ושנושא את הכותרת "תרומת דם". הנחקר הגיע לשיתוף פעולה מלא, תוך שהוא תורם לי מידי יום מידע חדש ועדכני.

מספר הודשים קודם לכן, תושב צור הדסה שליד ירושלים, יצא עם בנו לערוך מטווח ברובה טוטו. השניים ראו קופסת זרקה בשטח והחליטו לצלוף לעברה.

לאחר מספר יריות לעבר הפחית הלכו השניים לבדוק את תוצאות מעשיהם ונוכחו לדעת כי מהקופ"ס יוצאים חוטי חשמל המחובדים אל שעון. חבלן משט"רתי שהוזעק למקום פירק את המטען, שכלל מנגנון הפעלה כפול.

הראשון, מדומה, היה מחובר אל השעון והשני, אמיתי, הוסתר בתיק הפחית וכלל מפסק של מקרר, אשר סוגר מעגל חשמלי עם הרמת המ"כסה. למרבה המזל, היריות שנורו על-ידי השניים אל המטען ניטרלו את המפסק, שאלמלא כן, היה מטען זה מתפוצץ בידי החבלן מיד עם הרמת מכסה הפחית.

השאלה, מי הכין את המטען ובאלו נסיבות? נשארה בגדר תעלומה. היה ברור, שמדובר באדם אשר הכין מלכוד לחבלן, שיבוא לפרק את המטען.

מכיוון שמקום מציאת המטען לא היה מרוחק מכפר מגוריו של הנחקר, הפניתי לעברו שאלה בדבר המטען וכשניסה להכחיש, לא נתתי לו לסיים הכחשתו לכל קשר למטען זה ואמרתי לו, שיש לו זמן ושאיני רוצה שהוא יחשוב היטב על מטען זה שנמצא כאמור לא רחוק מכפר חדר.

ברור שהיה כאן הימור גדול, שכן אילו ייחסתי לעצור פיגוע שהוא לא שותף לו, היה הדבר רק מגביר את ביטחונו ומסייע לו להזכיר דברים בחקירה. לכן הדגשתי בפניו כי זה חומר למחשבה שאיני נותן לו, לא יותר! כאמור, הנחקר סיפר אודות פיגועים שהוא היה שותף להם וזאת מר-

צונו החופשי, כאשר אנו לא ידענו דבר על מבצעי פיגועים אלה. אולם הנחקר התעקש לא להבין את הרמז שניתן לו ואנו, צוות החקירה, נמנענו מלייחס לו במישרין פיגוע זה, שכן לא הייתה בידנו כל אינדיקציה, שהייתה יכולה להצביע עליו כמבצע הפיגוע.

לקראת סוף החקירה התרגל הנחקר לפגוש אותי מידי יבוקר על כוס קפה, סיגריית "ברדווי" ו"כנפה" ושם נהג להוסיף לי פרטים על פעילותו. היה זה יום שישי, לאחר כשבועיים של חקירה, כאשר הגיעו לבקרני בחברון, ראש השירות, **אברהם אחיטוב** ז"ל, מפקד המרחב ומח"ל פו שהיה בחפיפה איתו. ישבנו במשרדי וסקרתי בפניהם את התפתחות החקירה מראשיתה ועד למועד הפגישה. לפתע, הגיח סוהר מהכלא והודיע לי, שהנחקר רוצה לשוחח איתי. אמרתי לסוהר, "תביא אותו הנה" והתבטאתי בפני אורחי, כי הבחור עומד להטיל ביצת זהב נוספת. הנחקר קר הגיע, הוכנס לחדרי, ראה את הנוכחים ואמר כי רצה לשאול לשלומי זה הכל. ביקשתי להזדווג לתאו וזכיתי לשאלה מפי מחליפו של מפקד המרחב: נו, איפה ביצת הזהב שלך? אמרתי: נחיה ונראה.

לא עברה מחצית השעה והסוהר שב ואמר לי, כי אותו נחקר רוצה לדבר איתי. ביקשתי להביאו לחדר סמוך, ביקשתי את סליחתם של ראשי השירות והנלווים הנוספים והלכתי לשבת איתו. תוך שאני מכין כוס קפה, הוא מתחיל ואמר: "בקשר לשאלה ששאלת אותי על הפחית עם מטען החבלה, אני רוצה לספר לך את האמת, אני עשיתי אותה". שאלתי כיצד "למדת להכין מטען מסוג זה" והוא אמר: "זאת למדתי בדמשק מפיו של דם" שהוא נתן לי את תיאורו, ועלפי התיאור ידעתי במי מדובר. המדובר היה במחבל **אשר שכם**, שהיה שותף לפיגוע מקרר התופת בכפר ציון בירושלים, בקיץ 1975 והצליח לחמוק ולברוח לירדן ומשם לסוריה. הוא הוסיף ואמר, שהונחה לא לספר על שיטה זו של הכנת מטענים ולשמור אותה מכל משמר.

הבהירו לו, כי היה ויצגי סיפורים על כל פיגוע אחר, יקבלו זאת בחבנות אולם על שיטה מיוחדת זו של מלכוד המטען, עליו לשמור מכל משמר. סיימנו לשנות את הקפה. הוא עישן את הסיגריה שלו והוחזר לתאו חזרתי למשרדי, שם המתינו ראש השירות, מפקד המרחב ומחליפן. פיתח למפקד המרחב ואמרתי לו, "אני נותן לך במתנה לסיום תפקידך ביד" לים ולמחליפן את ביצת זהב, היא אשר נתנה לנו להבין כי למטעני החד בלה יש מלכוד כפול, אשר נועד לפגוע בחבלן המשטרה, שיבוא לנטרלם. היה זה אקורד הסיום של חקירה, אשר הגיעה לפענוח מספר דב של פיגועים בירושלים וחשפה שיטת פעולה חדשה, שאימצו מפעיליו של הנחקר.

למותר לציין, שמקבל "תרומת דם" לא התאווש והנחקר, אשר הביע נכונות לשתף פעולה ואף לצאת לסוריה ולתרום לחיסולו של אחד מחבל, שהיה שותף לפיגוע מקרר התופת, נשלח לרצות את עונשו. כאן המקום להוסיף, שהחקירה כולה הייתה חקירה של צוות וא של חוקר בודד. אלמלא הצוות המתורגל שעמד לרשותו, היינו מתקשים לפצח חקירה זו וחקירות אחרות שהתנהלו בחברון. □

